

— Нѣма да умрете, господинъ поручикъ, — ободри го Владко. — Ще полежите малко и пакъ ще се върнете при насъ. И азъ ще си отида въ ротата следъ нѣколко дни . . .

И като се наведе близко до командира си, прошепна, за да го не чуятъ другитѣ:

— Сега вече нѣма да бжда барабанщикъ. Генералътъ обеща да ми даде пушка! . . .

Змей Горѣанинъ.

НА ПЪРЗАЛКАТА

Дѣдо Мразъ изгърси своя бѣлѣ калпакъ, — скоро вѣнъ натрупа мекъ и пухкавъ снѣгъ.

Грабнаха шейната Ленчето и Крумъ, — двама кѣмъ рѣката тръгнаха съсъ шумъ.

На рѣката врѣва, викъ и смѣхъ ехти, — цѣла върволица по леда лети.

Съсъ шейни и кѣнки палави деца спущатъ се отгоре съ радости сърдца.

Крумчо и Еленка — безъ да ги е страхъ — спустнаха се бързо съ викове и смѣхъ.

Плѣзна се шейната леко и безъ шумъ, но, за проклетия, пакостъ стори Крумъ:

на брѣга, на края, безъ да иска самъ, той шейната блѣсна въ пѣнъ единъ голѣмъ.

Ленчето спечели рана на крака, отъ носа на Крума топла кръвъ шурна.

Плачъ и викъ се вдигна до небето чакъ, но следъ малко, ей ги, на шейната пакъ.

Плѣзгаха се двама чакъ до тъменъ мракъ, вкѣщи, то се знае, бой ядоха пакъ.

Георги Костакевъ.